

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din
Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 13. decembra 1934

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja.

Stev. 50
Leto VI

NIJENE SANJE

Od neke naše naročnice smo dobili tole pismo, ki ga prinašamo v celoti, kakršno je. Priobčujemo ga na ugodnem mestu na prvi strani, ker je v zvezi z vprašanjem, ki smo ga nedavno načeli prav na tem mestu. — Op. uredn.

Spoštovani gospod urednik!

Z velikim zanimanjem sem prebrala članek, kjer razpravlja neki Haka o ženitvi in o težavah, zakaj se ljudje tako težko odločijo, da bi stopili v zakonski stan in delili s svojim tovarišem ali tovarišico vse dobro in zlo.

Teh par vrstic, ki vam jih pišem, lahko tudi objavite. Podpisati se nisem hotela; sami veste, kakšni so ljudje, pa ne bi marala, da bi moji znanci in znanke govorili o meni to ali ono. Tudi najsvetlejša ženska misel se v nečistih ustih izpremeni v blato, zavist pa razdvoji celo najboljšo prijateljico — moje priznanje, da hrepenim po zakonu, bi si pa zlobni jeziki razlagali kot strah pred starim devištvom.

Dostikrat premišljam o zakonu, dostikrat gledam na tla in iščem živega, ki bi si ga hotela za moža, ki bi z njim delila vse dobro in zlo v življenju. Ne morem reči, da ne bi imela zadosti kavalirjev, dva sta me tudi že hotela za ženo; a vendar sem še danes »ledig in fraje«.

Pa ne mislite, da bi tako hotela ostati do smrti! O, ne! Da je tako, je vzrok samo v tem, da še do danes nisem srečala moža-viteza, moža-gentlemana ali kako bi ga že krstila, ki bi bil čisto po mojem okusu. Nisem ravno tako izbirljiva. Samo nekoliko starokopitna sem, kaj hočete!

Prvemu, ki me je hotel za ženo, je bilo največ za denar, ki sem si ga zaslužila in prihranila s službo. Drugi, čeprav lep mož, si je še vedno domišljal na svojo lepoto. Ne prvi ne drugi nista bila zame. Če sem že na prvi pogled opazila tolikšne napake, koliko bi jih šele v zakonu, ko bi bilo že prepozno! Vsi drugi »dvorjani« pa niso bili resni kandidati in sploh niso mislili na ženitev. Hoteli so samo, da bi prišla k njim na čaj ali pa da mi pokažejo kakšne »lepe slike«. Kakor da ne bi vedela, kaj to pomeni...

Vem, življenje v dvoje je danes zelo težko. Mnogo težje kakor nekoč. Toda z dobro voljo se dajo premagati tudi najhujše težave. Jaz sem tudi kot omožena žena pripravljena ostati v službi, če drugače ne bi šlo, a prav tako se zavedam, da bi bila tudi kot hišna gospodinja na mestu in da bi znala s pametnim gospodarstvom prihraniti marsikateri dinar in prepoditi marsikatero skrb.

Toda zakon ni samo vprašanje denarja in tudi ne zgolj utešitev spolnih potreb. Zakon je sveta stvar, ki morata vanjo oba partnerja prinesiti v prvi vrsti mnogo srca in duše, razuma in potrpljenja.

Ko tako čakam moža in gledam okoli sebe, sem že skoraj izgubila nado, da ga bom kedaj našla. Mogoče sem preveč izbirljiva, mogoče sem krivična ali preveč starokopitna. Toda že danes sem si na jasnem: rajši ostanem sama, kakor sem zdaj, kakor pa da bi šla v zakon, kjer ne bi bila prepričana, da bom srečna. Prav tako pa ne maram hoditi po moških stanovanjih na čaj ne na »slike«...

O, kolikokrat se čutim osamljeno! Kolikokrat, ko se vrnem iz službe domov, trudna in zgarana, in se vržem na divan in zakoplem glavo v blazino in se bridko izjočem. Potem mi je malo lažje. Takrat bi si želela nežne moške roke, da bi me pogladil po lasih, moža, da bi mi s poljubi izpil solze z oči. Pa ga ni...

A dnevi teko in leta minevajo...

Kaznovana
lahkovernost

Lepa baronica in „ruski knez“

Kaj se zgodi, če pride navaden zemljan do fraka. — Obleka še ruskega kneza naredi!

V Budimpešti, decembra

Da, samo frak je kriv! Da ni bilo tega šmentanega fraka, nikoli ne bi bilo mlademu pustolovcu prišlo na misel, kar mu je prišlo. Nu, sicer mu pa ni ravno preveč žal. Stvar je bila končno vredna tistih par mesecev, ki jih je dobil za plačilo.

Lepa baronica Olga K. se je pred nekaj tedni seznanila na plesu z bivšim stotnikom ruske carske vojske knezom Dimitrijem Voronjinom. Nenavadno elegantni Rus si je na mah pridobil simpatije lepe baronice; povabila ga je celo k sebi na dom. Gardni stotnik je začel kajpada dvoriti mladi lepotic. Priporočeval ji je o vseh mogočih zanimivostih in o svojih doživljajih na carskem dvoru.

Posebno veliko pozornost je zbudil pri mladi baronici, ko ji je pripovedoval, da je bil njega dni zaročen z nečakinja samega ruskega carja —

na žalost je potem ruska revolucija napravila konec njegovemu ljubezenskemu romanu in lepi karieri.

Gardni stotnik je baronici pokazal tudi več fotografij članov ruske carske rodbine, da bi tako še bolj potrdil resničnost svojega pripovedovanja. Pokazal ji je med drugimi tudi sliko carja Nikolaja z lepim posvetilom in carjevim lastnoročnim podpisom... kajpada v cirilici, ki je baronica ni znala prebrati.

Nekaj dni nato je ruski častnik zaupal baronici, da je »zašel v trenutne denarne neprilike«; zato bi jo prosil posojila 1000 pengov. Mlado damo je bil elegantni častnik popolnoma omamil; brez pomišljanja mu je izpolnila prošnjo. Knez Voronjin ji je vrhu tega dejal, da pričakuje čez nekaj dni iz Pariza večji znesek denarja, okoli 70.000 pengov, in tedaj ji bo lahko vrnil njeno posojilo. Čez teden dni ji je z isto pretvezo izmamil še 1000 pengov.

Po tem drugem posojilu ruskega kneza nekaj dni ni bilo na izpregled. Baronico je zaskrbelo, zakaj dotlej jo je obiskoval vsak dan. Zaskrbelo jo je, da se mu ni kaj pripetilo ali pa da ni nemara zbolel — zastran denarja ji še na misel ni prišlo.

Poslala je svojo sobarico na njegovo stanovanje, toda krščenice se je vrnila s sporočilom, da je knez pred nekaj dnevi zapustil svoje stanovanje in se potem ni več oglašil.

Umor po receptu iz romana

Ubil svojo nosečo ljubimko, da bi se poročil z bogato... prav tako kakor junak Dreiserjevega romana

Vsa Amerika pričakuje z največjo napestostjo začetek procesa proti Robertu Edwardsu iz Pensilvanije, sinu zelo uglednega in bogatega posestnika. Mladi Robert je namreč ubil svojo ljubimko, ker je bila z njim v blagoslovljenem stanju in mu je zagrozila, da bo po vsem mestu razglasila svojo sramoto, če bi se poročil z drugo. To je pa ravno mladi Robert nameraval; izbral si je bil namreč neko bogato mladenko, ki se je mislil z njo v kratkem poročiti.

Ko mu je ljubimka sporočila svojo namero, se je Robert na videz vdal v usodo. Povabil jo je celo s seboj v neko morskopolišče.

Toda to je bil samo Judežev groš. Ko sta namreč nekega dne plavala daleč

Vsa v strahu je baronica sporočila policiji, da je njen prijatelj knez Voronjin izginil in da se boji, da se mu ni kaj pripetilo.

A policija ni še dobro utegnila uvesti preiskavo in zasledovanje, ko je baronica dobila brzojavko, v kateri jo je knez prosil za sestanek. Baronica mu je sporočila, kdaj in kje bi se dobila. Na tem sestanku je knez Voronjin povedal, da je med tem prišel njegov denar iz Pariza. Pokazal ji je tudi pismo madžarske narodne banke s podpisom samega generalnega ravnatelja dr. Schoberja; v pismu mu narodna banka sporoča, da je prišel zanj denar v tuji valuti in da mu bo na razpolago čez teden dni.

Na podlagi takšnih podatkov je bila baronica kajpada radi volje pripravljena posoditi knezu še 2000 pengov — toliko, ji je namreč rekel Voronjin, po-

trebuje ruski knez, da se vsaj za silo preživi za teden dni.

Kar je bilo pričakovati, se je zgodilo: ruskega kneza spet ni bilo več na izpregled. Zdaj šele so se madžarski baronci začele počasi odpirati oči, zdaj šele je začela misliti na to, da njen ruski knez nemara le ni knez. Zdaj šele je šla na policijo in stvar prijavila.

Ni dolgo trajalo in »knez« je padel pravi v roke. Videč da se ne more izmazati,

je lažnivi Voronjin priznal, da ni ruski knez, niti najnavadnejši ruski častnik ne; temveč da je čisto navaden madžarski Aladar Hasz, po poklicu pa krojaški pomočnik v neki boljši peštanski krojašnici.

Misel, da bi igral ruskega kneza, ga je izpreletela nekega dne, ko mu je prinesel visok madžarski plemič v neznačno popravilo svoj novi frak...

Vstaja v norišnici

Blazni morilec ubil paznika in zdravnika in zbežal s tremi drugimi slaboumneži iz čikaške norišnice. — 3.000 detektivov na poslu

Nočni paznik čikaške norišnice se ni malo vznemiril, ko je zadnjič pri nočnem obhodu pogledal skozi lino v celico št. 11 in zagledal na tleh temno gmoto.

»Geller je spet napravil neumnost,« si je dejal sam pri sebi in začel brskati v svežnju svojih ključev. Geller je bil nevaren zločinec; na vesti je imel dva umora. Toda zdravniki so ugotovili, da ima paranojo, in so ga spravili v blaznico; edino to ga je rešilo električnega stola. Zadržne čase je imel Geller več življenjskih napadov, zato so mu morali natekniti prisilni jopič in ga preseliti v samotno celico.

Toda kdo popiše paznikovo grozo, ko stopi v celico št. 11 in vidi, da gmota, ki je ležala neprimerno na tleh, zadržana v prisilni jopič, ni telo blaznega morileca, temveč slavnega psihiatra Franka Irwinga, ki mu je na vratu zevala široka rana.

Ko se je paznik osvestil od prvega strahu, je planil iz celice in zagnal alarm. Prihiti so še drugi pazniki in zdravniki, toda ugotoviti niso mogli drugega

kakor smrt nesrečnega zdravnika in Gellerjev beg.

Vsi so bili še odreveneli od strahotnega odkritja, ko

prihitita dva druga paznika in sporočita o novi, nič manj nepričakovani najdbi: tudi blazneži iz celice št. 8, 9 in 10 so bili izginili brez sledu.

Med tem je prihitela policija, ki so jo nujno poklicali po telefonu.

Vodja tolpe Geller je bil po postavi pravcat orjak. Razen tega je bil njega dni akrobat in je znal igrati preplezati zidove, naj so bili še tako nedostopni. Tako ni bilo policiji nikakoli težava ugotoviti, da je on, Geller, pomagal svojim tovarišem pri preplezanju štiri metre visokega norišniškega obzidja. Edino, česar niso mogli prav razumeti, je bilo to, kako je mogel uiti iz celice, zakaj ključavnica je bila nedotaknjena. A tudi temu so kmalu prišli na sled.

Našli so namreč na vrtu norišnice strahovito razmesarjeno truplo čuvaja Rateliffa. Čuvaj je nosil blaznežem hrano v celice. Tisti dan je pa očitno napravil usodno pomoto: namestu da bi bil dal jedi skozi lino, je sam stopil v celico. Takrat ga je Geller očitno naskočil podrl na tla in se polastil njegovih ključev.

Nekaj minut nato se je odigrala druga drama. Primarij umobolnice dr. Irwing je v nasprotju z večino svojih tovarišev zagovarjal tezo, da je paranoja skoraj zmerom ozdravljiva; tako je že neka mesecev z uspehom zdravil tudi Gellerja, čeprav je bil njegov primer posebno težak. Toda zdravnikovi poskusi, ki so se ponavljali dan za dnem, so orjaka dražili in mu šli na živce. Ko je tisti dan po bil čuvaja in videl, da prihaja k njemu njegov sovražnik dr. Irwing, se je vrgel nanj, ga posekal na tla, mu nateknil prisilni jopič in ga ubil.

Se tisti dan so alarmirali tri tisoč čikaških detektivov in jih poslali za štirimi ubežnimi norci. Toda doslej niso še nobenega našli.

Škotske zgodbe

**Tri škotske znamenitosti:
zgodovinski gradovi, whisky
in ločneška pošast**

**in četrti, ne najmanjša:
škotska skopost**

Škotska je znamenita dežela. Ne samo zaradi svojih zgodovinskih gradov, slavnega whiskyja in nepojasnjene ločneške pošasti — ne: Škot slovi tudi po svoji prislovični varčnosti, da ne rabimo pretiranega izraza.

»Živel je nekoč Škot«. Če začnete s temi besedami, se bo še tako flegmatškemu Angležu nehote raztegnil obraz.

Naša naloga kajpada ni presojati, ali je ta sloves utemeljen. Nekaj bo menda že res; saj celo Škotje sami, ki so tudi pri kurjavi zelo skopi, priznavajo, da brez ognja ni dima.

In zato si tudi mi mislimo, da si ljudje ne bodo čisto na lepem izmišljali zgodbe, kakor na primer tiste, po kateri se je nogometni klub v Aberdeenu na Škotskem razšel, ker je edino klubovo žogo po petdesetletni rabi vrag vzel. In oni škotski konjič, ki ga njegov lastnik ni mogel in ni mogel spraviti z mesta, naj ga je še tako vlekel — dokler ga ni s pomočjo nekega drugega pasanta vendar le toliko premaknil, da je videl, da je hotel prebrisani konj utajiti pod svojo podkviho... novce za pol pennyja, ki ga je bil zagledal na tleh.

Poznate zgodbo o vrlem Škotu, ki se je odpeljal k prijatelju v London na obisk in se je tam tako dobro počutil, da se mu kar ni dalo vrniti se domov? Njegov gostitelj se ga je po štirinajstih dneh že naveličal — kaj se ga ne bi! — in da se ga odkriža, mu je podaril vozni listek za vrnitev na Škotsko. Ali mislite, da je bil Škot užaljen? Kaj še! Z veseljem je spravlil listek v žep in se odpeljal, še prej je pa obljubil svojemu gostitelju, da mu bo za zahvalo poslal refeno piško. Toda reje ne piške ni bilo od nikoder, pa je ni bilo.

Ko je drugo leto prišel Škot spet na obisk k Angležu, ga je le-ta spomnil:

»One obljubljenе piške mi pa sploh niste poslali!«

»Mislim, da ne! Ko sem prišel lani k vam na obisk, sem mislil, da bo piška poginila, tako slaba je bila. Ko sem se pa vrnil domov, je bila že zdrava in je začela že jajca nesti...«

Toda Škoti niso samo na denar udarjeni; nič manj niso zaljubljeni v svojo staroslastnost. Tako sta se dajala MacLean in Campbell zastran svojih prednikov.

»Moji predniki,« je rekel MacLean, »ne pomnijo, da bi bili videli le najmanjšega Campbella na Noetovi barki.«

»Razumljivo,« mu je Campbell zavezal jezik. »Ko so namreč moji videli, da so že vaši tam, so si rajši dali napraviti drugo barko, samo da jim ni bilo treba ostati v družbi takšnih skorjevičev.«

V enem so si vsi Škoti edini: da whisky za vse pomaga. Ni ga zla na svetu, ki se ne bi dalo ozdraviti z whiskyjem. Ali vam je mraz? Whisky vas bo ogrel. Ali vam je vroče? Whisky vas bo osvežil. Če ste lačni, vas whisky nasiti, kadar vam ni do jedače, vam dá tek. Ali ste potrti? Whisky vam bo pregnal skrb. Ali ste preveč razposajene volje? Whisky vas bo ugnal. Whisky ima tudi zdravilne lastnosti in zato se razume, da je Škoti ljubši od ricinovega olja, da celo od jodove tinkture.

»Prejube moje ovčice,« je pridigal nekega dne škotski škof, »včasе ustnice naj se nič več ne doteknejo alkohola, pa tudi whiskyja ne, ker je počasen strup.«

»Zelo počasen, ker ga pijem že dobrih 80 let,« mu je odgovoril častitljiv očanec.

Toda nekateri verniki, ki so jim šle besede svetega moža do srca, so se zaobljubili, da od tistega dne ne bodo več izpraznili kozarca whiskyja. In so se res držali zaobljube — odkrili so namreč, da whisky prav tako imenitno tekne iz skodelice kakor iz kozarca.

Toda vrnimo se k škotski varčnosti. Tu bi veljalo omeniti ono avtomobilsko nesrečo, ki se je pripetila med Edinburghom in Leithom: neki petdesetletni Chevrolet se je zaletel v kilometrski kamen, šofer se je ubil, njegovih 14 potnikov se je pa bolj ali manj nevarno potolklo.

Avtomobilskih nesreč v ostalem na Škotskem ravno ne manjka. Najbrže igra pri tem nekaj vloge tudi Škotova ljubezen do whiskyja.

Tako sta ondan trčila na nevarnem ovinku v Edinburghu dva avtomobila, ki sta privozila vsak s svoje strani. Oba sta se precej razbila in dolgo je trajalo, preden sta šoferja prišla k sebi. Eden od njiju je bil Anglež, drugi pa Škot. Le-ta se je prvi zavedel. Njegova glavna skrb je bila, da se je skobacal na noge in k Angležu ter mu postregel z whiskyjem — pol stekleničice mu je privoščil vrli Škot. Sebi si ni privoščil niti kapljice — ni je sile na svetu, ki bi ga bila takrat pripravila do tega, da bi ga le pokusil. Nego je rajši počakal stražnika, da ga je opozoril, kako Angležu diši alkohol iz ust — tehten dokaz, da je bil pijan in da je zato on odgovoren za nesrečo. Šele ko je videl, da se mu je

nakana posrečila — šele tedaj si je vrli Škot privoščil ostalo polovico svoje stekleničke.

In naposled, kdo ne pozna zgodbe o razsippnem Londončanu, ki so mu morali pri nevarni operaciji trikrat transfundirati kri? Neki Škot se je ponudil, da mu da svojo kri. Po prvi transfuziji je podaril hvaležni Angležu svojemu rešitelju petdeset funtov. Po drugi samo še 25 funtov, pri tretji pa niti beliča. Toda Škot se ni srdil nad Angležovo umazanostjo; narobe, še nekam ponosno se je zdel:

»Vraga, saj je dobil tri litre dobre škotske krvi v svoje žile — kako ne bo potem skop kakor pravi Škot!«

Po stockholmskem »Dagens-Nyheter«

Milijoni gaspe Delphinove

Usodni zakon serije: kakor prej njemu, tako potem njej!

Pred pariškim civilnim sodiščem se je te dni začel senzacionalen proces, ki zbuja veliko pozornost ne samo v krogih francoske družbe, temveč tudi med tujkajšnjimi Angleži. Pred sodiščem se obuja v življenje že zdavnaj pozabljen roman iz pol preteklega časa in iz zaprašenih aktov stare nasledstvene pravde vstajajo kakor v prividu sence duhovite bajke, tako pravljeno neverjetne, kakor si jo more izmisлити le resnično življenje.

Henri Leroy je bil pomočnik v neki delikatni trgovini v najelegančajšem pariškem okraju, ko se je zaljubil vanj neka starejša dama in ga vzela šele šest in dvajsetletnega za moža. Z njo je mladi Leroy priženil toliko denarja, da si je kupil delnice neke majhne banke. Ker je bil tudi kot trgovec mož na svojem mestu, ni minilo niti pol leta, ko je postal milijonar.

Po triletnem zakonu je Leroy ovdoval; ženo mu je povozil avtomobil. Odletel ni mladega moža nič več strpelo v Parizu. Preselil se je v London, kjer so ga njegovi poslovni prijatelji opozorili na bajno bogastvo transvaalskih zlatih rudnikov v Južni Afriki. Leroy si tegani dal dvakrat svetovati: poprodal je vse kar je imel in se odpeljal s tremi prav tako pustolovski navdahnjenimi Angleži v Južno Afriko.

Izprva štirim pustolovcem sreča ni bila mila. Kupili so si velika zemljišča v Transvaalu, sanjajoč samo o tem, kdaj bodo pod njimi odkopali suho zlato. Toda dolgo niso našli ničesar drugega kakor prst in kamenje. Potem se jim je na nekega lepega dne odprla zlata žila. Po dolgoletnem napornem delu se jim je nasmejala sreča. Ko je Leroy učakal svoj štirideseti rojstni dan, je bil že tako bogat, da je lahko dal zlati deželi slovo in se odpravil nazaj v Evropo. Svoje zlato je bil spravil na varno v neko angleško velebanko.

Nekdanji pomočnik, ki je vse dotlej samo delal in garal, si je sklenil posled privoščiti življenje. Kupil si je v Nici prekrasno vilo in jo opremil s takšnim razkošjem, da ga niti princ ne premore večjeje. In tako je začel neskrbno, zabav in uživanja polno življenje bogatega rentnika. Denar je znal izdajati z eleganco, toda bil je toliko previden, da ni pri izdatkih nikoli prekoračil okvirja obresti svojih neizmernih glavnih.

Tedaj je nekega dne stopila v njegovo življenje prekrasna ženska, madame Marie Delphin de Bael po imenu. Kdo je bila prav za prav ta madame Bael, ni nihče vedel. Tudi Leroy ne; gotovo je le to, da se je na prvi pogled blazno

zaljubil v lepo pustolovko. In na vsej rivieri je počilo kakor bomba, ko se je nekega dne izvedelo, da se milijonar ženi z Marijo Delphinovo.

Poroča je imela biti v Nici. Toda dve uri pred velikim dogodkom se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Šofer, ki bi bil moral odpeljati Leroya k njegovi nevesti v hotel, je našel svojega gospoda v kopalnici njegove vile nezvestnega na tleh. Poklicani zdravnik ni mogel ugotoviti drugega kakor smrt od kapi. Še isti dan so pri notarju odprli oporoko. In v njej se je bralo, da je Leroy teden dni prej imenoval Marijo Delphinovo za vesoljno dedično svojega neizmernega imetja, cenjenega na svojih 400.000 funtov (okoli sto milijonov dinarjev).

Na rivieri so si kaj kmalu začeli šušljati čudne govorice o blaznem zapravljanju in orgijah, ki si jih privoščila Marija Delphinova iz podedovanih milijonov. Pripovedovali so o pregrešnem baru, ki si ga je dala napraviti v svoji vili, o razkošnem salonu, kjer se je obdala s celim rojem mladih gospodičev in golobradcev, da so ji dvorili in skrbeli za zabavo. Njena razsippnost ni poznala meja; računi pri njenih krojačih so bili baje še večji kakor toaletni izdatki marsikatero evropske princeze. Svoje prijatelje je kar obsipala z najdragocenejšimi darovi; med njimi ji je bil posebno pri srečju neki portugalski poklicni plesalec, Louis de la Caudra, ki se je z njim seznanila v nekem pariškem nočnem zabavišču.

Toda zdi se, da zakon serije ni prazna beseda. Kakor se je Henry Leroy na stara leta zagledal v mlado žensko in se na vso silo hotel z njo poročiti, tako se je leta in leta pozneje 54letna Marija Delphinova lepega dne zaročila z dvajset let mlajšim plesalcem, ki je znal že veneto lepoto polnoma omrežiti. A tudi pri njej do poroke ni prišlo. Zakaj nekaj tednov pred velikim trenutkom je Marija Delphinova nenadoma umrla za skrivnostno boleznijo, ki ji niti najslavnejši zdravniki niso vedeli zdravila.

In kakor pač drugače ni bilo pričakovati: pri notarju so našli oporoko in v njej je Marija Delphinova zapisala vse svoje imetje lepemu Portugalcu.

Prepis te oporoke je priložen sodnim aktom, ki pripovedujejo o pravljicnem bogastvu Henrija Leroya, očarljivi lepoti Marije Delphinove in zapeljivosti portugalskega plesalca. Pokoiničini sorodniki so namreč vložili tožbo zoper veljavnost oporoke in zdaj ves Pariz nestopno čaka, kakšen bo konec te pravde, v kateri baje kar mrgoli senzacij.

Največji daljnogled sveta

V Corningu v državi Newyorku so te dni vili največje astronomsko zrcalo na svetu. Zrcalo ima premer petih metrov in bo z njim moči opazovati zvezde, ki so 900 milijonov svetlobnih let oddaljene od naše zemlje.

To zrcalo tehta nič manj kakor trideset ton. Da ga bomo znali primerno ceniti, moramo povedati, da tehta doslej največje astronomsko zrcalo sveta samo štiri tone in je iz stekla, med tem ko je tridesetonsko vilito iz kremenjaka. Preden so zrcalo vtili, so minila tri leta; dela so zahtevala neznansko natančnost in previdnost, zakaj na zrcalni ploskvi ni smel nastati niti najmanjši mehurček, ki bi

kalil pogled. Zato ni čudo, da stane to zrcalo skoraj 4 milijone dinarjev.

In dobrota tega zrcala? To zrcalo je duša, je najbistvenejši del novega orjaškega teleskopa, ki bo 10.000krat zmanjšal razdaljo zvezd od nas. Svetlobnožiralna moč tega zrcala je tolikšna kakor vidljivost štirih milijard človeških oči. Svetlobo električne obločnice bi to zrcalo tako pomnožilo, da bi jo še v razdalji 20.000 kilometrov lahko fotografirali.

Z novim orjaškim daljnogledom bodo lahko opazovali tudi zvezde 24. reda, to so stalnice, ki so tako daleč, da jih doslej niti z najboljšimi aparati niso mogli zaznati.

Grof Monte Cristo

Roman

Napisal

Aleksander Dumas

66. nadaljevanje

Morrel pogleda Noirtierja. Starrec z očmi pritrdi, da ima Valentina prav. Mladi mož prične Valentina roko na srce in odide po skrivnem hodniku. Prav takrat vsopita pri nasprotnih vratih Villefort in zdravnik.

Barrois se je polagoma osvestil. Kriza je pohnala. Starček se je z muko vzel na koleno. Villefort in d'Avrigny ga položita na posteljo.

»Kaj zapoveste, doktor?« vpraša Villefort.

»Prinesite mi vode in etra, nekaj terpentinovnega olja in bljuvalni prašek — saj imate te reči doma, ne? Potem pa vsi iz sobe.«

»Jaz tudi?« vpraša plaho Valentina.

»Da, gospodična — vi še posebno,« odgovori strogo zdravnik.

Valentina začudeno pogleda gospoda d'Avrignyja, poljubi svojega deda na čelo in odide. Zdravnik zapre vrata za njo.

»Glejte, osvestil se je!« vzklikne Villefort. »Torej le ni bilo hudega.«

Gospod d'Avrigny se mračno nasmeje in se obrne k bolniku.

»Kako se počutite, Barrois?«

»Nekoliko bolje, gospod.«

»Ali bi lahko popili tale kozarec vode z etrom?«

»Poskusil bom. Samo ne dotikajte se me, drugače se napad povrne.«

»Kaj vas boli?«

»Povsod; strašni krči me zvijajo.«

»Ali se vam v glavi vrti?«

»Da.«

»In v ušesih šumi?«

»Strašno.«

»Kdaj vas je napadlo?«

»Malo prej, čisto nepričakovano.«

»Včeraj ali predvčerajšnjim niste ničesar čutili?«

»Prav ničesar.«

»Nikake zaspanosti?«

»Nič.«

»Kaj ste danes jedli?«

»Še ničesar. Popil sem samo kozarec limonade, pripravljene za mojega gospoda.«

Barrois pokaže z glavo na Noirtierja, ki je s svojega naslanjača prisostvoval temu strašnemu prizoru, ne da bi mu bila le besedica ušla.

»Kje je limonada?«

»V kuhinji.«

»Ali naj stopim ponjo?« vpraša Villefort.

»Ne, ostanite rajši tukaj in poskusite vliči bolniku še ostanek vode v usta. Po limonado bom sam stopil.«

Zdravnik odhiti proti stopnicam, ki drže v kuhinjo. Pri tem bi bil skoraj prevrnil Villefortovo ženo,

ki je bila tudi namenjena v kuhinjo. Izfrgal se ji je pridružen krik.

Toda Avriigny se ni zmenil za njo. Z eno samo mislijo v glavi je hlasno preskočil še poslednje šiiri stopnice, planil v kuhinjo in zagledal do treh četrtin izpraznjeno steklenico. Zagnal se je nanjo ko ris in se vrnil nazaj k bolniku. Villefortova žena je pa šla po stopnicah v svoje stanovanje.

»Ali je to tista steklenica?« vpraša.

»Da, gospod doktor.«

»Kakšen okus je imela limonada?«

»Grenak.«

Doktor si vlije nekaj kapljic v dlan, pokuši z jezikom, nato pa izpljune.

»Je že prava,« reče resno. »Ali ste tudi vi pili, gospod Noirtier?«

»Da,« pritrdi starih z očmi.

»In se je tudi vam zdela grenka?«

»Da.«

»Oj, gospod doktor,« krikne Barrois, »že spet me grabi! Moj Bog in Gospod, usmili se me!«

Doktor odhiti k njemu.

»Poglejte, Villefort, ali so že prinesli bljuvalni prašek?«

Villefort plane k vratom in zavpije:

»Bljuvalni prašek! Pa brži!«

Toda nihče mu ne odgovori. Smrtna tišina je vladala v hiši.

»O, gospod,« zahrope Barrois, »ali boste res pustili, da brez pomoči umrem? Ne vidite, da umiram?«

Zdravnik se obupno ozre okoli sebe. Tedaj zagleda na mizi gospo. Pograbi ga in ga skuša vtekniti bolniku v usta. Nesrečnež se je obupno trudil, da bi izbljuval, toda krč ga je tako sliskal za usta, da zdravnik ni mogel spraviti peresa niti v usta, kaj šele v grlo.

Drugi napad je bil še mnogo hujši od prvega. Barrois je padel s postelje in odrevenel obležal na tleh. Doktor ga prepusti samemu sebi, ker mu itak ni mogel pomagati, stopi k Noirtierju in ga vpraša:

»Kako se počutite? Dobro?«

»Da.«

»Ali vas nič ne tišči v želodcu?«

»Ne.«

»Tako nekako kakor po kroglicah, ki vam jih dam vsako nede-ljo?«

»Da.«

»Kdo vam je pripravil limonado? Barrois?«

»Da.«

»Ali ste mu vi ponudil, naj pije?«

»Ne.«

»Gospod Villefort?«

»Ne.«

»Torej Valentina?«

»Da.«

Barrois zaječi. Zdravnik pusti Noirtierja in stopi k njemu.

»Ali lahko govorite, Barrois?«

Siromak zajecja nekaj nerazumljivih besed.

»Poskusite, prijatelji!«

Barrois odpre krvavo podplute oči.

»Kdo je napravil limonado?«

»Jaz.«

»Ali ste jo takoj prinesli svojemu gospodu, ko ste jo napravili?«

»Ne.«

»Tedaj ste jo nekje pustili?«

Se nadaljuje na 4. strani v 4. stolpcu

Litvinova posvečilo

Zeneva. — Te dni je o priliki zasedanja sveta Zveze narodov pristopila k sovjetskemu komisariju za zunanje zadeve Litvinova mlada Japonka in ga v imenu nekega japonskega pacifističnega ženskega društva prosila za avtogram.

Litvinov je nekaj časa premišljal, kaj naj napiše. Potem je potegnil iz žepa polnilno pero, ga počasi odvil in napisal te besede:

»Ena sama japonska miroljubka še ne prinese pomladi.«

Zaradi ene same besede

Pariz. — Pred tukajšnjim kazenskim sodiščem je tožil neki trgovec svojega soseda, češ da ga zmerja z »grdo besedo«. Sodnik začne zasliševati priče.

»Res je,« pove prva priča. »Rekel mu je, da je »paderast!«

»Ne,« popravi drugi svedok. »Jaz sem slišal, da mu je rekel »pedarast!«

»Glavno je,« povzame tožitelj, »da mi je hotel s tem očitati lastnosti, ki so sramotne za moškega. Zaradi tega se mi je tudi zaroka razdrila... Toženec je kriv moje nesreče!«

»Ali pa sreče,« pripomni stvarno predsednik.

(»Pedarast!« je na Francoskem običajen izraz za »homoseksualca«.)

Sedaj v mrzlih dneh potrebuje človek izdatnejše in krepkejše hrane, da ostane telo odporno proti prehladom in boleznim. Zato je priporočljivo, da zajtrkujete MIRIM kakao, ki je zelo hranljiv in okrepuje. Zavitek MIRIM kakao za štiri osebe velja samo Din 1.—

Plešoče deklice pri zobnih zdravnikih

Čikago. — Dr. Carroll je eden najznamenitejših zobnih zdravnikov v Čikagu. Eden izmed najznamenitejših za tiste ljudi, ki si dajo izdreti svoj modrostni zob. In s tem smo že prišli k bistvu ameriškega zobodrtja in sploh zobozdravljenja. Na tem polju je prav tako kakor povsod drugod geslo: specializacija. Tako imamo v Ameriki specialiste za zlate krone pa za platinaste, za zdravljenje korenine, za porcelanaste plombe itd. Dalje imamo specialiste röntgenologe, strokovnjake za mostove (zlate kajpada, ne železobetonske) in zdravnike, ki vse ljubo življenje ne počno drugega kakor snažijo pacientom zobe, da postanejo snežnobeli.

Dr. Carroll mi je torej na vožnji v hotel Imperial, kjer stanuje, obrazložil vse mogoče »furtlee« ameriškega zobozdravljenja. Mož je prijazen gospod kakšnih petdesetih let in si je s svojimi smotrni specializiranjem »nadrle« že le »premoženje«.

»Moji evropski tovariši,« mi je pripovedoval, »imajo skoraj brez izjeme ordinacijo zraven svojega zasebnega stanovanja. Tega pri nas v Ameriki ni. Pri nas v Čikagu na primer je gornjih štirinajst nadstropij v nebotičniku na razpolago izključno samo 230 zobnim zdravnikom. Teh dve sto trideset zobnih zdravnikov, včevši mene, izvršuje tam svojo prakso. Drug zraven drugega. Vsakdo razpolaga z ordinacijsko sobo, veliko kakih trideset kvadratnih metrov, zraven je pa majcena čakalnica, komaj tolikšna, da je v njej prostora za dve ali tri osebe.

»Pri nas v Ameriki niso nikdar več ko trije pacienti v čakalnici. Nikar se ne čudite! Veste zakaj? Ker traja pri nas zdravljenje slehernega pacienta po več ur (pri meni kot izdiraču seveda ne!). A ne mislite, da ljudi tako dolgo mučimo. O ne, vmes pokadimo še kakšno cigaro s svojo žrtvijo, poslušamo radio, skočimo med tem tudi v avtomatski buffet na ju-

žino. Prijetno, kaj? In pacienti se ne pritožujejo.

»Naši zobni zdravniki so organizirani in neorganizirani. Organizirani so finejši (bolj »nobel«, bi rekli pri vas v Ljubljani); mednje se štejem tudi jaz. Neorganizirani delajo reklamo, bučno, navadno zelo neokusno reklamo: prospekte razpošiljajo na vse strani, velikanske lepake lepijo po zidovih in ponoči se bere njihovo ime v svetlobnih črkah na pročeljih hiš.

»Da, če verjame ali ne, neki zdravnik v St. Louisu razpošilja celo vzorčne kolekcije zobovja, napravljene iz papirne mase, da bi primamili preproste ljudi k sebi. A če je treba, dela tudi »po meri« — kakor pač vsak spodoben zobar.

»Ondam sem pa slišal o nekem zobarskem salonu v Newyorku, kjer razvedrujejo bolnike med izdiranjem zob plešoče deklice, da odvrnejo njihovo pozornost od bolečin. Slišal sem, pravim, in ne vem, ali je res ali si je pa stvar samo spreten reporter izmislil. Vsekako je pri nas vse mogoče.« (Pri nas tudi. Opomba uredništva.)

Jugoslovanščina pri kosilu

Ljubljana. — Sedel sem pri kosilu v eni izmed tukajšnjih menz, ko pride večja skupina mladih gospodov, očividno tujcev. Trije od njih prisedejo k moji mizi.

Bili so mladi fantje, najmlajši je utegnil imeti kakih šestnajst let, najstarejši kakih dvajset. Govorili so hrvaški, glasni niso bili preveč, in sploh so delali vtis dobro vzgojenih ljudi.

Po juhi je treba izbrati pečenko in prikuhe. Jedilni list je na razpolago. A kaj, ko je sestavljen v knjižni slovenščini!

»Ocvrta piška — šta može ovo da bude?« vpraša najmlajši, tisti, ki mi je sedel nasproti.

»Da nije možda »pohano pile?« ugiba drugi.

»A šta je dunajski zrezek?« se spet oglasi prvi.

»Vineršnicel!« mu razloži tretji, ki je bil videti, sodeč po samoumevnosti, s katero je izrekel to prelepo besedo, še najbolj podkovan v mednarodnosti žlahtnih kuhinjskih izdelkov. Toda pri ocvrti piški je bilo tudi njegove modrosti konec.

Prišla je strežajka. Treba se bo odločiti. Zastran dunajskega zrezka so se hitro sporazumeli. Gospodična je namreč videla, koliko je ura, pa je sama povedala, da je onegavi zrezek »vineršnicel«. S krompirjem in mešano salato je potem še precej hitro šlo in brez ugibanja. Nerešen problem je pa še zmerom ostala ocvrta piška. Ubogi moj sosed nasproti se kar ni mogel odtrgati od te skrivnostne jedi. Nekaj mu je menda pravilo, da bo to res »pohano pile«, ki mu je bilo videti posebno pri želodcu. Toda tvegati se pa vseeno ni upal — kaj pa če mu prinese bog si ga vedi kakšno nemarno »kranjsko« jed, da mu še v želodcu obliči?!

Siromakec mladi se mi je zasmilil. Povedal sem mu, da je ocvrta piška res »pohano pile«. Njegov hvaležni pogled me je vsaj malo poplašal za trud, ki sem si ga dal, da sem spravil z jezika piščančvo jezikovno barbarščino.

Tujce izganjajo

Newyork. — Gospod Edward Corsi, ravnatelj Urada za podpore in bivši šef Ellis-Islanda (urada, ki je pregledal slehernega priseljence, preden je stopil na ameriška tla), je izjavil, da bi Amerika morala izseliti v Evropo najmanj 1 milijon priselencev, ki danes prebivajo na njenih tleh in prejemajo podporo za nezaposlene. Po Corsijevi sodbi bi bilo 100.000 priselencev pri priči pripravljenih vrniti se v Evropo, če jim ameriška vlada plača prevoz v staro domovino.

Tak prevoz bi stal vlado povprečno po 90 dolarjev (okoli 3500 Din), za nezaposlenostno podporo mora pa vlada izdati po 200 dolarjev (7500 Din) na leto za osebo. Vsekako bi se tedaj ameriški vladi obneslo, če na lastne troške odpelje teh 100.000 priselencev v njihove stare domovine.

Diplomatska skrivnost

Pariz. — V tukajšnjem časopisu »Noir et Blanc« beremo:

Evropske vlade in dvori ljubosumno skrivajo neko skrivnost. Mogoče bomo zato mi prvi, ki smo jo ugenili.

Prah in znoj, ki tvorita največkrat umazanost perila, sta strup za vsako tkanino. Razjedata jo in če ju dodo-bra ne spravite iz nje, jo predčasno raztrgata. Obila, gosta in snežno bela pena Zlatorog-ovega mila pa opere do vseh potankosti vlakna perila vsake nesnage tako, da dobi zopet svojo prvotno odpornost in sijaj. Zlatorog-ovo milo je izdatno in zato poceni. Zahtevajte pri svojem trgovcu izrecno le Zlatorog-ovo milo!

Poroka med princem Jurijem britanskim in princeso Marino grško ni — kakor so pisali in pišejo vse vprek — samo stvar čuvstev. Res da se imata mlada človeka rada, toda hkratu sta tudi orodje velikega političnega načrta, ki je dozorel v možganih sira Bazila Zaharova in g. Venizela.

Zato se nikar ne čudite, če boste čez nekaj mesecev morda slišali, da so vojvodo Kentskega in njegovo soprogo vojvodinjo Marino poklicali na grški prestol. Ves štab »Intelligence-Service« je že na nogah, ves Balkan je poln njegovih članov, najspodobnejši med njimi pa »obdelujejo« grško prebivalstvo.

Anglija bi rada igrala veliko vlogo v vzhodnem Sredozemlju in upa, da bo našla v Grški drugo Portugalsko. Grška kot angleški vojak — evo izpolnitve starega angleškega sna!

Zenska — zakoniti »oče« treh otrok

Bratislava. — V Rachovi v Podkarpatski Rusiji se je pripetil kaj nevsakdanji dogodek. Neka Ana Chomnova se je pod imenom Demetra Petra Chomna poročila pred 47 leti z neko Hafio Matejčukovo. Iz nenavadnega zakona so se »rodili trije otroci, ki so danes delavci. Za njihovega očeta velja pred oblastvi »može« njihove matere.

Kdo je njihov pravi oče? To bi mogla samo mati povedati, ona pa trdovratno molči. Stvar je prišla šele te dni na dan, ko so hoteli vse tri sinove obeh »zakoncev« izgnati na Poljsko, ker so po zakonu pristojni tja kakor njihov oče, Ana Chomova, to je na Poljsko, in so kot nezaposleni delavci obični samo v breme. Tedaj so pa bratje soglasno izpovedali, da niso zakonski otroci, temveč nezakonski sinovi svoje matere, po njej so pa pristojni na Slovaško.

»Ne prenesem te misli...«

Pariz. — Ondam je stal pred preiskovalnim sodnikom mož, ki je izvršil celo vrsto roparskih vlovov, vse po istem vzorcu. Preskrbel si je bil seznam naslovov bogatih samskih dam, nato jim je pa začel po vrsti dvoriti. Ko je prišel tako daleč, da ga je dama povabila na sestanek med štirimi očmi, je bil mož na cilju: porabil je priložnost, omamil svojo žrtev s kloroformom, poiskal denar in dragulje in izginil. Ko so se žrtve osvestile, so zagledale zraven sebe skodelico vode.

Svojemu zagovorniku se je ljubeznivi možak izpovedal:

»Ne prenesem te misli, da bi gledal, kako ženska trpi. Zelo dober človek sem, morate vedeti. Zato sem vsaki svoji »klientki« postavil na omarico skodelico vode, da se okrepeča, ko se prebudi, in da se opomore od posledic kloroforma.«

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkvalitetneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburg sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Den Haag; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Najbolj razveseli soproga gospa, ko Dr. OETKER-jev šartelj na mizo mu dal

Novela „Družinskega tednika“

Peter Strumpe si napravi kariero

Madžarski napisal Aladar Laszlo

Na hodniku v parlamentu sta se pogovarjala dva časnika. Oba sta bila mlada, plavalasa in mršava, zraven pa polna slavoheleja, le žepi so jima bili prazni.

»Veš kaj, Partos,« je menil prvi, »tega počasnega umiranja jaz nič več ne prenesem. Človek bi moral nekaj začeti, da vsaj malo zaslovi!«

»Nemara bi se izselila?« je predlagal drugi. Nezadovoljnež je skomignil z rameni:

»Ali si norec! Pri nas doma se še najlepše živi. Človek mora le prav začeti...«

»Potem pa začni!«

»Že — a kako?«

»Postranska reč... Pripelji na primer prvemu ministru, ki ga srečaš na hodniku, gorko kľofuto, pa boš videl, kako hitro boš zaslovel. Hehehe...«

Partos se je grohotal temu grotesknemu domisleku na vse grlo in njegovo dobro voljo je nalezl tudi njegov tovariš. V tem razpoloženju sta prišla k buffetu, si naročila žemljo z gnatjo in popila vrček piva. Ko je Strumpe pogoltnil poslednji grizljaj, se je obrnil k Partosu.

»Kar si mi prejle pravil, ni tako slaba ideja... Kako bi bilo, če bi tule na hodniku okľofutal letalskega ministra Panamovića? ...«

Zvonec je klical poslance v sejno dvorano. Časnikarja sta šla na galerijo. Strumpe ves čas seje ni odvrnil oči od letalskega ministra. Ta stari lopov bi bil pošteno vreden glasne kľofute. To bi bila senzacija! Listi bi poročali o njej cele stolpe. In on sam bi prišel v središče svetovnega skandala. Ko bi pripeljal kľofuto, bi moral seveda tudi nekaj reči, na primer: »To imaš za sestanek v Fazanski ulici!« Ali kaj podobnega. Te misli Strumpeja niso več zapustile; njegov sklep je bil storjen.

Vse drugo se je potem kaj hitro odigralo. Proti poldnevu, ko je bilo na hodniku najživahnejše, je Strumpe razburjeno tekal sem in tja. Neposredno pred začetkom seje se je prikazal letalski minister. Z aktovko pod roko je stopical čez hodnik. Nje-

gove drobne oči so ljubeznivo smehljaje se odzdravljale na pozdrave poslancev in časnikarjev. Zdajci mu je Strumpe zastavil pot.

»Gotovo bi rad intervju!« si je dejal minister na tihem in se še ljubezniveje nasmehnil. Kaj se je potem zgodilo, pa mnogoštevilne priče različno popisujejo. Toliko je gotovo, da je Strumpe letalskemu ministru Panamoviću pripeljal dve krepki kľofuti in ogorčeno zavpil: »To imaš za sestanek v Fazanski ulici!«

V tej edini točki se izpovedbe oči-vidcev in uhošlicev popolnoma ujemajo. Panamović se je zgrozil: »Oprostite!« je osuplo zajecjal. »Ne razumem...«

Strumpe se je porogljivo zasmejal: »Hahaha... Ali ste slišali, gospodje? Ne razume! Da boste torej vi razumeli: to je za sestanek v Fazanski ulici! Ali zdaj bolje razumete?«

Minister je napravil obupen obraz. Siromak ni vedel, kaj bi. Čutil je samo, da se mu je pripetila strahovita krivica. Poslanci, žurnalisti, parlamentarni slugi so se zgrnili okoli njega.

»Neki časnikar je okľofutal letalskega ministra!« je šlo prvi mah od ust do ust.

»Znan časnikar je okľofutal letalskega ministra,« so govorili nekaj minut kasneje.

»Časnikar Strumpe je udaril ministra Panamovića v obraz!« se je slišalo čez pet minut.

»Slavni poročevalec Peter Strumpe je letalskega ministra dejansko opsoval!« so pripovedovali četrte ure pozneje.

Panamović se je umaknil v svojo sobo; na hodniku je pa vladala zmešnjava in dirindaj. Vsi so hoteli poslušati junaka dogodka. Toda Strumpe je odmahnil z roko: »Na žalost ne morem o tej zadevi nič natančnejšega izjaviti.«

Ko se je seja začela, so člani opozicije nastopili grozeče.

»Takšna sramota! To se lahko samo pri nas pripeti!«

»Letalski minister mora odstopiti! Dol vlada!« je zagrmel neki poslanec v dvorano.

Predsedniku vlade je bilo kar nerodno na njegovem sedežu, razprava o zakonskem osnutku, ki je bil ravno na dnevnem redu, se ni mogla nadaljevati. Naposled je neki član opozicije med viharim ploskanjem zahteval, da mora vsa vlada izvajati posledice iz afere letalskega ministra.

»Vlada naj odstopi!« se je zaslislalo v zboru. »Vlada naj odstopi!... Kaj je počel letalski minister v Fazanski ulici?«

»Fej!« je zarjul neki skrajni levičar.

»Matere se ne bodo več upale svojih otrok puščati na cesti...«

»Panamisti! Zapeljivci otrok!... Kako je s sestankom v Fazanski ulici? ... Kako je s kľofuto?«

Ko se je nekaj minut nato Strumpe prikazal na časnikarski galeriji, so ga živahno pozdravljali. Razpoloženje je bilo tako živčno, da se je

predsedniku zbornice zdelo še boljše, če sejo prekine.

Večerni listi so z debelimi črkami poročali o skandalu v parlamentu. Največji opozicijski večernik, kjer je bil Strumpe v službi kot slabo plačan poročevalec, je pisal o dogodku pod temle debelim naslovom:

NAŠ SOTRUDNIK PETER STRUMPE OKLFOTUL V PARLAMENTU LETALSKEGA MINISTRA

Naš priznani žurnalist kot branilec ženske časti — Ministrski rendez-vous v Fazanski ulici — Učinek tega razkritja na deželi — Veliko nerazpoloženje zoper vlado

Tisti dan je celo glavni urednik snel kľobuk pred Strumpejem, ko ga je srečal na stopnicah; podal mu je roko in ga dobrohotno potrepljal po ramenu.

»Na ja, na ja...« je rekel z velikim razumevanjem. Pozneje ga je dal poklicati k sebi; bil je nenavadno vljuden.

»Zelo bi mi ustregli,« je začel, »če bi se hoteli nekoliko živahneje ukvarjati s politikom. To bi bilo nekaj za vas... Stopite večkrat v klubske prostore raznih strank in v parlament. Vi ste kakor nalašč poklicani, da strmoglavite največje zverine...«

Strumpe se je zahvalil za prijazno bodrilo. Bil je že pri vratih, ko je glavni urednik zavpil za njim: »Če potrebujete denarja, kar lepo povejte... Nič strahu... Tudi vašo plačo bomo uredili, da bo prav.«

Strumpe se je spomnil, s kakšno težavo je še pred dvema tednoma dobil sto pengov predjemščine...

V kavarni so Strumpeja s prstom kazali drug drugemu. Neka licejka ga je čakala pred stanovanjem in ga prosila za avtogram. Opozicijski jutrniki so razpravljali o kľofuti letalskega ministra v dolgih uvodnikih. Minister je moral odstopiti in izgniti iz javnega življenja. Zaman je siromak zatrjeval, da ni bil nikoli v Fazanski ulici. Nihče mu ni verjel, še njegovi prijatelji ne. Njegov položaj je postal tako nevzdržen, da je odložil celo svoj poslanski mandat. Ta mandat so ponudili — Petru Strumpeju. V svojem programskem govoru je Strumpe izjavil, da se bo zmerom zavzemal za resnico in pravico.

»Kadarkoli bo treba maščevati kak prestop, bom vselej na mestu,« je rekel s povzdignjenim glasom. »In strah me ne bo nobenega še tolikšnega mogočnika.«

Tisočkratni živio mu je bil odgovor. Peter Strumpe se je ponosno ozrl okoli sebe. Zdaj je že sam začel verjeti, da se je v Fazanski ulici res nekaj zgodilo.

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 3. strani

»Da, v kuhinji, ker so me ravno takrat poklicali.«

»Kdo jo je prinesel sèm?«

»Gospodična Valentina.«

Avrigny se udari po čelu in zamrmra:

»O veliki Bog!«

»Doktor! Pomagajte!« zahrope Barrois, čuteč, da se mu bliža tretji napad.

»Kje je vendar bljuvalni prašek?« zavpije doktor.

»Evo ga,« reče Villefort, ki je prav takrat vstopil s kozarcem v roki.

»Kdo ga je napravil?«

»Lekarnarski pomočnik, ki je prišel z menoj.«

»Pijte!« zapove zdravnik Barroisu.

»Prepozno... Duši me... O, moj želodec... In glava... Kakšen pekel... Ali bom še dolgo tako trpel?«

»Ne, prijatelj, kmalu ne boste več trpeli.«

»O, razumem,« zaječi nesrečnik. »Moj Bog, usmili se me!«

Kakor bi ga bila strela zadela, teletne nesrečnež po fleh in obleži nepremično.

Avrigny mu položi roko na srce, pred usta mu pa podrži zrcalo.

»Nu?« vpraša prokurator mrliško bled.

»Povejte v kuhinji, naj mi hitro prinese nekoliko vijoličnega sirupa.«

Villefort odhiti iz sobe.

»Naj vas ne bo strah, gospod Noirtier,« se obrne Avrigny k hromcu. »Spravil bom bolnika v drugo sobo, da mu bom puščal kri. Ni prijetno gledati takšne reči.«

S temi besedami prime Barroisa pod rameni in ga zavleče v sosedno sobo; koj nato se vrne k Noirtierju po ostanek limonade. Noirtier zamiži z desnim očesom.

»Valentino bi radi, ne? Naročil bom, da jo pokličejo.«

Takrat vstopi Villefort.

»Kaj je? Še zmerom nezavešten?«

»Mrtev je.«

Villefort se opoteče kakor od strele zadet.

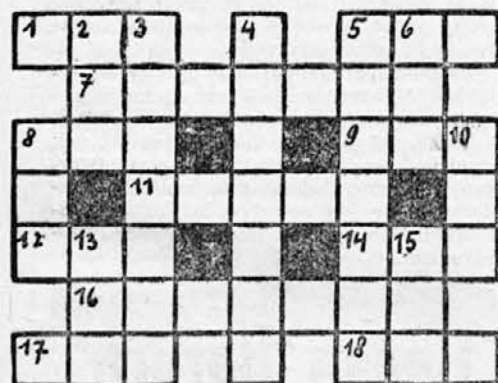
»Tako hitro!« zajecja.

»Hitro, kajne?« pritrđi d'Avrigny. »Nikar naj vas ne čudi: tudi gospod in gospa Saint-Meranova sta prav tako hitro umrla... pri vas ljudje naglo umirajo, gospod Villefort.«

»Kaj?« zajecja prokurator ves prepaden. Speš se vam vrača ona strašna misel?«

»Ta misel, gospod, me ni niti za trenutek zapustila. In da boste videli, da se to pot ne motim, me zdajle dobro poslušajte: Poznamo neki šrup, ki ubija in ne pušča sledov. Meni je dobro znan, proučeval sem ga v vseh njegovih pojavih in pravkar sem ga zasledil tudi pri ubogem Barroisu, kakor sem ga spoznal pri gospe Saint-Meranovi. Njegova navzočnost se dá kemično dokazati: lakmusov papir, ki ga kislina pordeči, ta šrup speš pomodri, vijoličasti sirup pa pozeleni. Ker nimam lakmusa pri roki, sem zahteval vijoličasti sirup — ravno kar ga nese.«

Križanka štev. 23

Pomen besed

Vodoravno: 1. vodna rastlina, 5. trata, 7. žensko ime, 8. števec, 9. veznik, 11. krilata živalica, 12. turški plemič, 14. osebni zaimek, 16. nedoločni, 17. vrsta pesmi, 18. bližnji sorodnik.

Navpično: 2. otok na Jadranu, 3. mlečni izdelek, 4. pouličnica, 5. znamenito jugoslovansko mesto, 6. nevarna bolezen, 8. žuželka, 10. del voza, 13. pomemben dan za vsakogar, 15. zelo malo.

Rešitev križanke št. 22

Vodoravno, po vrsti: pretikalo, a, eva, r, r, kranj, i, igo, n, erg, žabogoliti, ada, o, kan, n, lorda, a, k, nov, l, alfa-delta.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, kľobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice l.t.d. Perc, suši, munga in lika domače perilo

tovarna **JOS. REICH**
LJUBLJANA

Dr. OETKER-jev pecilni prašek
in **Dr. OETKER-jev vanilinov sladkor!**

Zdravnik odpre vrata in vzame sobarici iz roke posodo z nekaj žlicami sirupa na dnu, nato pa vrata zapre.

»Poglejte,« reče kraljevskemu prokuratorju, »v tej skledici je vijoličasti sirup, v onile steklenici pa ostanek limonade, ki jo je pil Barrois. Če je limonada nedolžna, bo sirup ohranil svojo barvo, če je pa zastrupljena, bo postal zelen. Zdaj pa glejte!«

Doktor vlije počasi nekaj kapljic limonade v skledico. Pri priči se prikaže na dnu nekaka sopena zelenkaste barve. Dokaz je bil očiten.

»Nesrečni Barrois je umrl zastrupljen z angosturo,« reče svečano Avriigny. »To lahko trdim pred Bogom in pred ljudmi.«

Villefort nič ne odgovori. Z blaznimi očmi se opoteče in pada bolj mrtev ko živ v naslanjač.

III.

Obložba

D'Avriigny je državnega pravdnika hitro spravil k sebi. Villefort je bil bled ko mrlič. »Smrt je v moji hiši!« je zajecjal.

»Recite rajši zločin!« ga je po pravil zdravnik.

»Gospod d'Avriigny!« vzklikne Villefort in vztrepeča. »Ne morem vam popisati čustev, ki divjajo v moji duši: groza, bolešt in blaznost.«

»Da,« pritrdi d'Avriigny s čudnim mirom. »Toda zdi se mi, da je prišel čas za nastop. Temu strašnem umiranju moramo napraviti konec. Jaz vsaj se ne čuim toliko močnega, da bi še dalje nosil s seboj takšne skrivnosti. Drugače bom še sam postal sokrivec zločinov, ki se dogajajo v tej hiši.«

Villefort se obupno ozre na okoli.

»V moji hiši!« zamrmra s srtim glasom. »V moji hiši.«

»Bodite mož, gospod prokurator,« reče d'Avriigny.

»Vaše besede me navdajajo z grozo. Ali imate koga na sumu?«

»Nikogar. Toda v vaši hiši trka smrt na vrata in stopa ne slepo, temveč po določenem načrtu iz sobe v sobo...«

»Oh, govorite vendar, gospod doktor, rotim vas!«

»Prav, odkrit bom z vami. Čujte tedaj: v vaši hiši, v vaši družini hodi nemara ena fistih strašnih zastrupljev, kakršnih vsako stoletje komaj po eno rodi: Locusto in Agripino, Brunhildo in Fredogundo. Vse te ženske so bile mlade in lepe. Na čelu jim je cvetela prav takšna cvetka nedolžnosti, kakor jo vidite tudi na čelu hudo delke v svoji hiši.«

Villefort krikne od groze, sklene roke in pogleda s strahom doktorju v obraz. Le-ta pa neusmiljeno povzame:

»Poišči tistega, kdor ima od zločina koristi! Tako pravi eno izmed največjih sodstvenih načel.«

»Doktor, oh, doktor! Kolikokrat je to nesrečno načelo že zapeljalo človeško pravičnost! Nekaj mi pravi, da je ta zločin...«

»Torej vendarle priznate, da gre za zločin?«

»Saj ne morem tajiti... Reči sem hotel, neki glas mi pravi, da je

Se nadaljuje na 6. strani v 4. stolpcu

Najgenialnejša ženska

v svetovni zgodovini

Neki sodoben življenjepisec je prisodil egipčanski kraljici Kleopatrin laskavi pridevek najgenialnejše ženske v svetovni zgodovini. Ali je to res, ne moremo vedeti. Prav gotovo je pa, da Kleopatra ni bila ženska običajnega kova. Kljub svoji nenavadni lepoti je bila duhovita in bistra ženska; njeni politični uspehi so žive priče njenih sposobnosti, vendar na njeno nesrečo niso pognali dovolj globokih korenin. Sicer je bila pa izpričana in pomehkužena dinastija Ptolomejev itak zapisana smrti.

Zdi se, da Kleopatrina osebnost še današnji dan — dva tisoč let kasneje — opaja in navdušuje zgodovinarje. Sicer bi bilo težko razumeti življenjepisca, ki je tej prav gotovo zanimivi in prekrasni ženski dejal, da je najgenialnejša ženska, kar jih svetovna zgodovina pozna. Bog sam ve, ali je ta mož poslednji, ki ga je začarala. Morda jih bo še sto in sto, morda na tisoče, ko bodo zapuščali

sijajne in preproste kinematografske dvorane, v katerih bodo vrteli veliki Paramountov film o Kleopatrinem življenju. V tem filmu je narisana poslednja egipčanska kraljica v silno prikupni barvi in v bleščeči luči.

Razumeti Kleopatrin pravi poznati dogodke in zgodovinske okoliščine njenih dni. Tistikrat v poslednjem stoletju pred Kristovim rojstvom, je bil »svet« prav majhen, bil je ves stisnjen okrog Sredozemskega morja. Njegova vrhovna gospodarja sta bila Rim, kjer so se triumvirji kosali za oblast, in Aleksandrija, Kleopatrina prestolnica.

Po nesrečni bitki pri Akeiju leta 31. pred Kristom in po padcu glavnega mesta egipčanskega kraljestva si je Kleopatra prostovoljno vzela življenje. Takrat je mesto Aleksandrija slavilo tristoletnico svojega obstoja. Leta 331 pred Kristom je veliki osvajalec sveta, Aleksander Veliki, spoznal vrednost ugodne lege Nilovega ustja in se je odločil, da sežida tam veliko mesto kot trgovsko središče Sredozemskega morja. Mesto je krstil za Aleksandrijo in to ime nosi še današnji dan, po tolikih burnih stoletjih, ko je zgodovina spreminjala oblike in imena držav in mest. Po prezgodnji smrti velikega Macedonca je njegovo preobširno in prešibko vsidrano cesarstvo razpadlo. Njegovi velikaši so si ga razdelili kot kolač kruha. Grk Ptolomej je dobil Egipt. Sedel je na prestol slavnih faraonov in osnoval novo vladarsko družino. Njegovi potomci so vladali 300 let, s Kleopatrinom žalostno smrtjo so pa za zmerom izginili s površja.

Ptolomej sam, še bolj pa njegovi nasledniki, so uresničili sen Aleksandra Velikega. Mesto Aleksandrijo so dvignili v veliko in mogočno središče tedaj znanega sveta. Zgradili so šole, zbrali okoli sebe učenjake in umetnike, in spremenili prestolnico v »deveto deželo« za uživanja željne razuzdanee.

Sicer so bili Ptolomeji po rodu Grki, vendar so se tako zelo prilagodili novim razmeram, da so postali čisti jutroveci. Jutrovske navade in način razvajanega življenja so faraonove naslednike do kraja raznežili in zdravi Ptolomejev rod je šel rakovo pot, pogubno pot degeneracije. Njihova prestolnica jim je bila sicer zmerom zelo pri srcu, stara glavna mesta faraonov, Tebe, Edfu in Heliopolis so pa propadala. Aleksandrija je cvetela in se bohotila, zedinila je v sebi Vzhod in Zahod, staro egipčansko kulturo in novejšo grško civilizacijo. Jutrovske-helenske svetovno mesto je postalo zbirališče učenosti, hkratu pa središče najbolj nespametnega luksusa. Za tisto dobo je bila Aleksandrija bogatinom to, kar je bil v osemnajstem stoletju civiliziranemu svetu razkošni Pariz. Čeprav je pomenil v političnem pogledu Rim mnogo več, čeprav je živel v Rimu mnogo več ljudi (Aleksandrija je štela takrat 300.000 svobodnih državljanov in 600.000 sužnjev, torej znatno več kakor danes), je bila Aleksandrija vse privlačnejša in čarobnejša za takratne mogočnejše in bogataše.

Med »sedem svetovnih čudes« so takrat prištevali aleksandrijski svetilnik na otoku Faru. Ta svetilnik je bil 160 m visok in je bil v nočeh 60 kilometrov daleč kašipot mornarjem. Otok je bil zvezan s kopno zemljo s 1300 metrov dolgim nasipom, ki stoji še današnji dan. Njega dni je bil ta nasip najvažnejše sprehajališče elegantnega meščanstva, najlepši bulvar na vsem svetu. Nasip je delil pristanišče v dve polovici. Ob vzhodni strani pristanišča se je šopirilo »kraljevsko mesto« Basileia s prekrasnimi poslopji, kraljevskim dvorcem in vladno palačo. Med obema palačama sta ogromna obeliska, simbola češčenja solnce. Še v naših dneh stojita ta obeliska, sicer ne več tesno skupaj: eden je namreč v New Yorku in drugi v Londonu.

Sredi tega gosposkega mestnega dela je stalo poslopje »Museion«, matiča duhovnega življenja. V »Museionu« je bila slavna knjižnica. Tam so si trli glavé stari učenjaki. Živel so na državne troške pod pogojem, da so znanstveno delovali. Aleksandrijska šola je veljala dobrih 800 let za vir vse najvišje učenosti (od leta 300 pred Kristom pa do šestega stoletja po Kristu).

Glede na razkošnost in sijajnost

Naš pravi domači izdelek!

razvajanega in razuzdanega meščanstva in na učenost in visoko umetniško stopnjo takratnih umstvenih veljakov, je imel režiser, ki je vrtel ta film, težko in odgovorno delo. Prav zaradi tega se menda doslej ni upala nobena filmska družba lotiti se tega velikega dela. Že dejanje je od sile zamotano, kajti Rim je moral ostati rimski, a Aleksandrija egipčanska. Film je zahteval režiserja, strokovnjaka od nog do glave, izbrane igralce in celo kopico strokovnjakov »svetovalec«. Kajti filmska družba je hotela prepričevalno pokazati sijaj in razkošje Egipta in moč Rima, ne pa pisane pripovedke o lepih starih časih.

Cecil B. de Mille, mojster zgodovinskih filmov, je za Paramount zrežiral »Kleopatrin« sijajno in dovršeno. Millov Egipt s prenasajeno kulturo in zapravljenim luksurom, borbeni in še zdravi Rim sta prepričevalni sliki tedanjih dni.

Temu filmu lahko brez skrbi prisodimo pridevek monumentalnosti, čeprav sicer to besedo vse preradi rabijo na nepravem mestu.

Nj. Vis. knez-namestnik Pavle in knežinja Olga sta se v soboto vrnila s svojim spremstvom iz Londona in Pariza v Beograd. Z njima se je pripeljal tudi angleški poslanik v Beogradu g. Henderson. Na postaji so kneza-namestnika sprejeli kraljevska namestnika dr. Stanković in dr. Perović, predsednik vlade in ministri.

V Ženevi je v ponedeljek naš zunanji minister g. Jevtić odgovoril na madžarsko spomenico in odločno zavrnil njene navedbe. Pričakovati je, da bo Zveza narodov še ta teden uredila stvar glede jugoslovanske pritožbe proti sokrivcem marsejskega atentata.

Ignac Moseicki, predsednik poljske republike, je znan tudi kot znanstven delavec. Te dni je slavil tridesetletnico svojega delovanja na področju kemije.

Banov jubilej. V ponedeljek 10. t. m. je slavil ban dravske banovine dr. Drago Marušič svoj petdeseti rojstni dan. Na večer pred jubilejem je priredila jubilejnu množico okoli 2000 ljudi in narodnih društev podoknico s petjem. Jubilar se je za ovacije iskreno zahvalil z balkona banske palače. Pred podoknico je ban sprejemal čestitke organizacij, korporacij in društev. Na dan jubileja se je svojega predstojnika spomnilo osebje banske uprave in mu podarilo v spomin zlato cigaretnico s posvetilom. — Čestitkam visokemu jubilarju se pridružujemo tudi mi z iskreno željo, da bi še dolgo deloval na svojem odgovornosti polnem mestu v blagor naroda in države.

Se nadaljuje na 6. strani

Dr. OETKER-jevi

preparati so neprekosljivi!

Nadaljevanje s 5. strani

Nobelovo nagrado za mir je dobil predsednik razorožitvene konference Henderson.

Dr. Seitz, bivšega socialističnega dunajskega župana, ki so ga aretirali ob februarjski revoluciji na Dunaju, so te dni izpustili. Politični krogi vidijo v tem izkupu znamenje, da si hoče avstrijska vlada pridobiti naklonjenost delavskih množic.

V Leningradu in Moskvi so obsodili na smrt 66 ljudi, češ da so bili zapleteni v zaroto proti sovjetskemu voditelju Kirovu, ki ga je prejšnji teden ubil neki atentator. Obsojene so takoj po obsodbi ustrelili.

Gradbena delavnost je v Sloveniji skoraj največja v vsej državi. To se vidi iz tega, da zavzemata Ljubljana in Maribor tretje in četrto mesto v gradbeni delavnosti Jugoslavije. Na prvem mestu je Zagreb; tam so od leta 1921 pa do danes naložili v gradnje dobre 203 milijone dinarjev. Na drugem mestu je Beograd s 97 milijonov dinarjev, na tretjem in četrtem pa Ljubljana (85 milijonov) in Maribor (38 milijonov).

Orehov les se do preklica ne sme izvažati iz Jugoslavije, je sklenila vlada, ker izvozniki preveč uničujejo ta žlahtni les.

Romanje v Meko. Za mohamedanski ramazanski post je odpotovalo iz Sarajeva v Meko na Turškem osem muslimanov, med njimi tudi neka ženska.

Petrolejski monopol je uvedla bolgarska vlada.

Zaradi oškodovanja države in zasebnih strank je sodišče obsodilo bivšega šefa davčne uprave v Kuršumliji na pet in pol leta ječe, štiri občinske odbornike pa vsakogar na 5 mesecev strogega zapor.

Obesili so v Pančevu Nikolo in Marka Draksina, ki sta zahrbtno umorila zdravnika dr. Laziča in ga oropala.

Zaradi odušitva se te dni zagovarja pred zagrebškim sodiščem Leon Fogliardi. Obtožnica zoper njega in njegovo zastavljalnico navaja 180 primerov odušitva. Nastopilo bo več ko 200 prič.

Slovensko stenografsko društvo se je ustanovilo v Ljubljani. Za predsednika so izvolili dr. Svetla. Naloga društva je organizirati slovenske stenografe in skrbeti za napredek slovenskega tlesnospisa.

Tuje služkinje pri nas. Iz seznama mariborske policije se vidi, da je v Mariboru v službi 617 inozemcev, med njimi tudi več tujih služkinj.

Poročila sta se v frančiškanski cerkvi v Ljubljani gđ. Jožica Virantova iz ugledne narodne rodbine iz Kranja, in Jaki Jesih, tehnični referent šišenske občine.

Promociji. Na ljubljanski univerzi je promoviral za doktorja prava g. Pavel Žnidaršič z Vrhnike, na graški univerzi je pa promoviral za doktorico vsega zdravilstva gđ. Anka Prijateljčeva iz Kočevja.

Jubileja. Dne 4. t. m. je praznoval loški župan g. Franjo Škrbec 60 letnico svojega rojstva. — 75 letnico svojega rojstva je slavil te dni upokojeni železniški poduradnik g. Ivan Nagode. Rodil se je na Vrhu pri Postojni in je služboval 40 let pri železnici.

Novi grobovi

Umrli so v Ljubljani: ga. Anica Matkovičeva, roj. Hribar; v ljubljanski bolnici ga. Erna Kovačičeva, soproga finančnega uradnika; ga. Franciška Zrimškova, soproga sodnega vratarja; gđ. Hedvika Miklošičeva, hči železniškega uradnika; v Leonišču: Luka Burja, posestnik in trgovec iz Ribnice. V Arji vasi pri Petrovčah: znana veleposelstnica in gostilničarka ga. Helena Razborškova, ugledna narodna žena, stara 86 let. — Na Bregu pri Celju: vdova po poštnem poduradniku ga. Alojzija Šerakova, stara 72 let. — V Kamnici pri Mariboru: ga. Olga Zoharjeva, soproga uglednega trgovca, stara 44 let. — V Mekinjah pri Kamniku: ga. Katarina Ambrožičeva, mati upravitelja na Turjaku dr. Franca Ambrožiča in prof. dr. Iv. Ambrožiča. — V Rušah pri Mariboru: posestnik Alojz Glaser, po domače Lojz, star 80 let. Bil je član občinskega odbora in dolgo let predsednik okrajnega šolskega sveta. — V Zagrebu: polkovnik v pok. Juraj Čačković Vrhovinski, predsednik glavne zveze društev hišnih posestnikov kraljevine Jugoslavije in zagrebški občinski svetnik.

Iz zaprašenih
sodnih aktov

Otrok iz sanj

Mlada žena, ki je po vsej sili hotela biti mati. — Komedijska ali samoprevara?

Pred seboj imam star, že porumenel akt. V njem so zapiski o eni izmed najsenzacionalnejših afer iz oddelčne družbe, ki je o njej pred štiri desetimi leti nekaj tednov ves Dunaj govoril. Eden izmed junakov te afe je bil znan dunajski milijonar in čudak, markantna postava z dunajskih bulvarjev in promenad; glavna junakinja je bila pa mlada in lepa gledališka igralka. Proces ni zbujal pozornosti samo zaradi odličnega okolja in elegantnega sveta, ki je bil vanj zapleten. Najzanimivejše in najčudnejše v njem je bil sen neke ženske o otroku. O tem se je pa le malo bralo v aktih. In tudi sodba ni razkrila, kaj je prav za prav s tem otrokom iz sanj.

Pred porotniki je stala vitka in globoko zastrta mlada žena. Njene velike temne oči se skoraj niso videle izza tenčice, in gledalci so lahko bolj ugenili kakor videli lepoto njenega obraza s slonokoščeno poltjo.

Obtožena je bila sleparije. Njen mož, milijonar dr. Mayer, je umrl. 71 let mu je bilo, ko je bil na nekem potovanju po Nemčiji zagledal njo, komaj dvajsetletno lepoticco, pri neki gledališki predstavi, in se na vrat na nos oženil z njo.

Toda zakon je bil nesrečen. Starostna razlika je bila vendarle prevelika. Mlada žena je v družbi sicer igrala veliko vlogo, toda očitno si je predstavljala bogataško življenje vendarle nekoliko zabavnejše, kakor je bilo v resnici. In tako ji kmalu ni ostalo drugega kakor da se loči. Razporočena mlada žena se je spet vrnila h gledališču. Nekaj mesecev nato jo je povabil njen mož, naj pride k njemu na obisk v Aussee, kjer je bil ravno na počitnicah. Menda je šlo za neko poslovno zadevo, najbrže za vprašanje vzdrževalnine. Natančnega ni nihče vedel; vsaj na procesu niso mogli ugotoviti, zakaj je stari gospod poklical svojo bivšo ženo k sebi, ko se je bil vendar užaljen razstal od nje. Ali se je spet ljubezen prebudila v njem? Ali pa kes?

Od takrat niso o mladi ženi ničesar več slišali. Več let nato je njen bivši mož umrl. A kdo popiše presečenost njegovih dedičev, ko jim nekega dne povedo, da je njegova ločena žena rodila punčko, zakonitega otroka, za katerega je zdaj terjala vzdrževalnino. Dediči so ogorčeno odklonili. Opirali so se pri tem ne samo na skoraj matematično izključenost, da bi mogla biti ta trčitev resnična; njihovi odvetniki so kar odkrito izjavili, da gre za navadno sleparijo.

Sodišče je uvedlo obsežno preiskavo doma in v inozemstvu, povsod tam, kjer se je mudila dozdevna otrokova mati. In naposled je prišla resnica na dan. Bivša igralka je bila v Nancyju na Francoskem odkupila v tamkajšnji porodnišnici od neke dni narice njenega novorojenčka in ga zdaj izdajala za svojega.

Novica o aretaciji lepe žene je na Dunaju zbudila velikansko senzacijo. Dunajčani so sicer vedeli, da je mla-

Ljubezen je edina strast, ki se plačuje z denarjem, katerega sama izdeluje.

Stendhal.

da žena dobivala po ločitvi od svoje-ga moža le borno vzdrževalnino. Nekateri so se zato kar očitno zavzemali zanjo in trdili, da bi starec s svojim bogastvom lahko že bolje skrbel za tisto, ki mu je vsaj nekaj časa sladila večer njegovega življenja. Toda večina je bila vendarle prepričana, da je ločena milijonarjeva žena navadna sleparka.

Razprava sama je prinesla veliko presenečenje. Pokazalo se je namreč, da je podtaknitev otroka neizpodbitna. Že pred razpravo so na sodišču zaslišali priče, ki so nedvoumno potrdile obtožbo. Tožniki so povabili celo prednico nancyjske porodnišnice v dunajsko sodno dvorano. In res je prišla, stara, dostojanstvena gospa, z zlatim redovniškim križcem na prsih, in potrdila, da je igralka res prevzela od dninarice Agnese Morasove dojenčka ženskega spola in ji dala za to denarno nagrado.

Obtoženka je ne glede na to trdovratno tajila. Venomer je vztrajala na tem, da je ona rodila otroka in da ni njegov oče nihče drugi kakor pokojni rentnik. Zaklinjala se je na to med solzami in med pripovedovanjem podrobnosti, ki so porotniki strmeli ob njih. Stvar je bila pa vendarle preveč jasna in celo njen zagovornik ji je sam svetoval, naj lepo po pravici prizna, češ da je sleherni tajež nezmislno.

Toda lepa igralka je odvetnikovo prigovarjanje zavrnila z nekakšnim dostojanstvenim začudenjem. Povedala je natanko, kateri dan se ji je otrok rodil, pripovedovala o tem, kako se je ukvarjala z dojenčkom in kakšna čuvstva so jo pri tem navdajala. Če je igrala komedijo, je bila ta komedija nedosegljiva mojstrovina. Vsekako drži, da je napravila na porotnike silen vtis; čeprav je bilo izven slehernega dvoma, kako in kaj je z otrokom, so porotniki le s sedmimi glasovi proti petim izrekli njeno krivdo. Sodišče jo je nato obsodilo na dve leti ječe.

A ne mislite, da je igralka zdaj odnehala. Še v ječi je malone histerično vztrajala na tem, da je ona otrokova mati, njegov oče pa pokojni dr. Mayer. Ves čas kar je bila zaprta, je pisala otroku nežna pisma in prosila njegove reditelje, naj mu jih raztolmačijo; ves čas svoje ječe je bila najbolj nesrečna zato, ker ni mogla videti svoje hčerke.

Ali je bilo vse to res samo komedija ali pa samoprevara — toli intenzivna želja po otroku, da je bila mlađa mati pozneje sama prepričana, da ga je res rodila? Nikoli niso tega dognali. Obsodili so jo leta 1891. Po prestani kazni je mlada žena, še zmerom nenavadna krasotica, dala Evropi slovo. Kam je šla, niso izvedeli. Gotovo je le to, da je vzela svojega otroka s seboj.

Dr. O. H.

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 5. strani

ta zločin samo mene zadel in ne žrtev. V vsem tem vidim udarce usode, ki so samo meni namenjeni.

»O, človek, najsebičnejše vseh bitij, ki zmerom misli, da se svet zaradi njega vrti, da samo zanj sije sonce in žanje smrt. Kaj pa gospod de Saint-Méran, ki ga je zločinec ubil, kaj gospa Saint-Méranova, kaj gospod Noirtier?«

»Gospod Noirtier?!«

»Menda! Ali res mislite, da je morilec meril na ubogega strežnika? Bežite no! Gospod Noirtier je bil fisti, ki naj bi pil limonado! Gospod Noirtier jo je tudi pil, in čeprav je umrl Barrois, je bila smrt vendarle namenjena Noirtierju.«

»A kako to, da se ni potem mojemu očetu nič zgodilo?«

»Ali vam nisem že večer po smrti gospe de Saint-Méranove povedal, da se je njegovo 'elo privadilo temu štrupu? Da je zanj docela nedolžna količina za vsakogar drugega smrtonosna? Da nihče, pa tudi morilec ne ve, da zdravim gospoda Noirtierja hromost z brucinom?«

»Moj Bog!« zamrmra Villefort, vijoč roke.

»Zasledujte morilčevu pot: najprej je bil na vrsti gospod de Saint-Méran.«

»Gospod doktor!«

»Prisegel bi, da je tudi on umrl zastrupljen — sodeč po simptomih, ki so mi pravili o njih. Potem je ubil gospo Saint-Méranovo; očitno mu gre za dvojno dediščino.«

Villefort si obriše znoj, ki mu je lil po čelu.

»Vaš oče,« povzame d'Avrigny, »je pred kračkim napravil oporoko v vašo škodo in v korist siromakov; ker od njega ni bilo moči ničesar pričakovati, so ga pustili pri miru. Kmalu nato je napisal gospod Noirtier novo oporoko, in tedaj se lotijo tudi njega, očitno v strahu, da se ne bi še enkrat premislil. Nova oporoka je stara šele dva dni, če kaj vem; kakor vidite, se jim hudo mudil!«

»Milost, d'Avrigny!«

»Nikake milosti, gospod! Če gre za zločin, je zdravnikova dolžnost, da ga odkrije.«

»Milost za mojo hčer!« zaječi Villefort.

»Vidite, sami ste jo imenovali, vi, njen oče!«

»Milost za Valentino! O, saj ni mogoče! Prej bi samega sebe obdolžil! Valentina... to čisto srce, ta angel nedolžnosti!...«

»Ni milosti, gospod prokurator, umor je neovrgljiv! Gospodična je sama zavila zdravila za gospoda Saint-Méran, in marki je umrl. Gospodična je pripravljala čaje za gospo Saint-Méranovo — in markiza je umrla. Gospodična je tudi vzela iz Barroisovih rok steklenico limonade, ki jo starček navadno vsako jutro pije, in go-

Primerjajte

ceno in kakovost našega blaga, odločili se boste za nakup zimskega plašča in perila pri trrdki

Drago Gorup & Co.

LJUBLJANA, Tyrševa cesta 14 (Dunajska cesta)

spod Noirtier je le čudežno ušel smrti. Vaša hči je edina krivka! Ona je zastrupljevalka! Gospod državni pravdnik, ovadim vam gospodično Villefortovo; storite svojo dolžnost!»

»O, saj nič več ne ugovarjam, saj se ne branim, verjeti vam moram. Toda imejte usmiljenje, pri- zanesite moji časti!»

»Gospod Villefort,« odvrne res- no zdravnik, »meje so, ki ni moči iti preko njih. Če bi bila vaša hči zakrivila samo en zločin in bi opazil, da se pripravlja na dru- gega, bi rekel: Posvarite jo! Pošljite jo v samostan, da se med solzami in molitvami spokori za svoj greh. Da je zakrivila še drugi zločin, bi rekel: Gospod Villefort, evo vam strupa, ki ga zločinka ne pozna, in proti ka- teremu ni profistrupa. Dajte ji ga, priporočite njeno dušo Bogu in rešite tako svojo dušo in lastno življenje, zakaj zdaj meri na vas, kar vidim jo, kako stopa s hinav- skim smehljajem in mehkiimi be- sedami k vaši postelji. Gorje vam, gospod Villefort, če se ne pod- vizate in ne boste prvi udarili. — Tako bi vam rekel, če bi bili samo dve žrtvi. Toda ona je vi- dela tri ljudi umirati, pri treh mrtvech je klečala in molila. Za- to vam rečem: rablju morilko! Ra- blju zastrupljevalko! O svoji časti govorite — storite, kar sem vam rekel!»

Villefort se strese po vsem ži- votu. Nato pa plane pokoncu, ka- kor bi ga izpreletela poslednja rešilna misel.

»Čujte, gospod doktor!« za- hrope s hripavim glasom. »Po- milujte me, a ne govorite, da je moja hči kriva... Ne, moja hči je nedolžna... ženite me pred sodišče, tudi tam bom trdil: Ne, moja hči ni morilka! Ali ste moj prijatelj? Ali ste človek? Ali imate srce? Ne, nimate ga, ker ste zdravnik!... Prav! Rečem vam, tele roke moje hčere ne bodo izročile krvniku!... Pa če se mohte? Če je kdo drugi in ne moja hči? Če bi prišel nekega dne k vam bled ko mrlič, in bi vam rekel: Morilec, mojo hčer si ubil!... Kristijan sem, gospod d'Avrigny, toda če bi se to zgo- dilo, vam povem, da bi si sam vzel življenje.»

»Prav,« reče resno zdravnik, »počakal bom.»

Villefort ga trepetaje pogleda, kakor da ne verjame njegovim besedam.

»Toda,« povzame d'Avrigny počasi in s povzdignjenim gla- som, »če kdo pri vas oboli, če tudi vas zadene, ne kličite mene, ker ne bom prišel.»

»Tak me zapuščate, doktor?»

»Da, ker vam na tej poti ne morem več slediti in ker se no- čem ustavljati ob morišču. Zbo- gom!»

»Doktor, rotim vas! Kaj bodo pa ljudje rekli o smrti ubogega Barroisa?»

»Prav imate. Pojdite z menoj!»

Zdravnik stopi na hodnik in Villefort za njim. Služinčad je stala nemirno v veži, na stopni- cah in na hodnikih in čakala, kdaj bo prišel zdravnik.

»Kakor sem vam povedal,« re- če zdravnik tako glasno, da so ga morali vsi slišati, »ubogi Bar-

Se nadaljuje na 8. strani v 4. stolpcu

Pazite na svoje zdravje!

Koliko železa je v jedeh

Železo je važna sestavina v naši hrani, ker ustvarja krvno barvilo hemoglobin

Znano je, da zapisujejo zdravniki za bledične ljudi hrano, ki vsebuje obilno železa. Železo pomaga namreč pri tvorbi v rdečih krvnih telescih na- hajajočega se krvnega barvila hemo- globina. Ne bo nezanljivo, če nave- demo jedi v tistem redu, kakor vse- bujejo železa.

Na 1000 gramov (torej na 1 kg) sveže snovi vsebujejo železovega oki- sa (Fe₂O₃) v gramih:

volovska kri	0'7
neoluščen riž	0'7
redkev	0'6
špinata	0'6
kaša	0'6
glavnata solata	0'58
ržena moka	0'44
endivija	0'41
leča	0'36
kolerabe	0'34
ohrovt	0'3
čebula	0'3
hren	0'3
jajčni rumenjak	0'24
paradižniki	0'23
ajda	0'2
švicarski sir	0'2
rdeče jagode	0'2
artičoka	0'2
grah	0'2
šparglji	0'16
govodina	0'15
kosmulje	0'15
sveže smokve	0'14
ovsena moka	0'14
rdeča pesa	0'13
proso	0'13
bel kruh	0'13
krompir	0'1
fižol	0'1
ajdov zdrob	0'1
redkvice	0'1

grozdje	0'1
rdeče grozdje	0'1
buče	0'1
šampinjoni	0'08
korenje	0'08
borovnice	0'06
ananas	0'06
gomoljika	0'06
češnje	0'05
cvetača (karfiola)	0'04
ječmenova moka	0'04
oluščen riž	0'04
teletina	0'04
volovski jezik	0'04
jajčni beljak	0'04
hruške	0'04
marelce	0'04
pomaranče	0'04
citroni	0'04
orehi	0'03
svinjina	0'03
pšenična moka	0'03
kumare	0'03
jabolka	0'03
kravje mleko	0'02
zelena	0'013
materinsko mleko	0'008
sirovo maslo: tako malo, da ni moči ugotoviti.	

Ta razpredelnica je zelo zanimiva. Vedeti moramo le to, da te številke ne igrajo vloge, ki jim gre na prvi pogled. Zakaj marsikaterih gori na- vedenih snovi ne moremo pojesti ce- le kile in tako v njih vsebovano že- lezo sploh ne pride do veljave. Vzlic temu je pa dobro pri sestavi jedil- nika za slabokrvne ljudi upoštevati to ali ono jed, ki vsebuje mnogo že- leza, da jo navržemo pri kosilu ali večerji, kakor n. pr. rumenjak, če- bulo, jagode, hren itd.

Kako se odvadiš kajenja

Preprost recept dunajskega zdravnika. — Pravilo, da zanesljivo pomaga, ne stane pa nič

Zanimivo metodo priporoča dunaj- ski zdravnik dr. Robitesek, kako se lahko brez muke odvadiš kajenja. Po njegovi trditvi se je ta metoda že v več primerih imenitno obnesla.

Kdor želi iz kakršnegakoli vzroka opustiti lepo navado kajenja, naj vse- kako preizkusi Robiteskovo metodo, ker je tako lahka in preprosta, da bi bil res smrtni greh, če bi jo zamudil. In kar je glavno, ne stane niti poče- nega groša, še energije zanjo ni tre- ba bog ve kaj, skoraj nič.

Robitesek trdi namreč, da si pre- ženeš željo po kajenju s posebno di- halno gimnastiko. Kadar te prime želja po kajenju, ponovi samo štiri- krat ali petkrat tole vajo: vdihaj zrak kolikor mogoče globoko in za- drži dih štiri sekunde. Potem spet energično izdehni in do prihodnjega kolikor mogoče globoko vdihaj ne- koliko počakaj. Tako stori štirikrat ali petkrat... in poželenje po kaje- nju te bo minilo.

Dr. Robitesek si razlaga učinkovi- tost te metode s tem, da se pri tak- šnem vdihavanju in izdihavanju kri prenasiti z ogljikovo kislino. S tem se pa doseže ravno isto kakor s kajenjem smotke. Kdor namreč ka- di, prav tako prenasiti kri z oglji- kovo kislino. Zato diha površneje, hlastneje in dela daljše dihalne pre- sledke. Toda ravno to prenasajenje z

ogljikovo kislino daje kadilcu oni značilni občutek kajenja, ki ga je ta- ko vajen. Nu, dr. Robitesek misli, da si človek ta občutek lahko privoščiti tudi brez smotke, če dela njegove dihalne vaje.

Po navedbah dunajskega zdravnika vas bo na tak način že v 48 urah zanesljivo minilo poželenje po toba- ku. V prvih dneh je dobro, če si učil- nek še podkrepite z več majhnimi vmesnimi južinami; priporočljive so zlasti suhe, slane in kisle jedi.

DROBIŽ

Kdor boleha za poapnenjem žil, naj uživa pred vsem rastlinsko hrano (zeleno solivje, solato in sadje v katerikoli obli- ki). Dovoljene so mu tudi pecivo in moč- nate jedi, sirovo maslo, med, marmelada. Mesa je priporočljivo le malo uživati. Goveja juha za takega bolnika ni zdrava, prav tako naj se ogiba ostrih začimb; dovoljen je le pristen dober kis. Sol je treba omejiti na minimum. Mleko in jaj- ca so dovoljena, alkohol pa ne.

Odvajalna sredstva je treba iz večine vzeti zvečer, preden gre človek spat, in počakati učinka do drugega dne. Le gren- čico jemljemo običajno na tešče, prav tako ricinovo olje; pri le-tem nastopi učinek po 2—3 urah.

Kadar ženska ljubi, dá vse — samo na- vadno moškemu, ki tega ni vreden.

Otto Arnold.

Za hitro pripravlanje močnatih jedi uporabljaj vedno le Dr. OETKER-jev puding!

HUMOR

Sodobni zakon v šalah

»Čestitam! Slišal sem, da ste imeli kar tri ženitovanja v hiši. Tak ste vse tri hčere pomogli?»

»Kaj šel Samo najstarejša se je omo- žila, in sicer ravno trikrat.«

»Saj res, vaša hči je že dobro leto dni poročena. Nu, kako se kaj počuti v za- konu?»

»Imenitno! Ne morete si misliti, kako dober je naš zet. Kadarkoli si njegova ženica česa zaželi, pri priči ji morava midva kupiti!«

»Samo kdor je oženjen, ve kaj je prava sreča.«

»Prav imate — samo takrat je navadno že prepozno.«

Sodnik: »Ali ste oženjeni?»
Obtoženec: »Ne — oko mi je izbil neki moj prijatelj v pijanosti.«

Tehten dokaz

Učitelj: »Učili smo se, da je nevarno poljubljati živali. Kdo mi zna povedati kakšen dokaz za to trditev?»

»Jaz, gospod učitelj,« se oglasi mali Dinko. »Moja tetka je zmerom poljubljala našega psička.«

»In kaj se je zgodilo?»
»Pred štirinajstimi dnevi nam je po- ginil.«

Otto Wallburg in izterjevalec

Nekoč ko še naš priljubljeni debelu- har ni bil tako priljubljen in še nemara niti debel ni bil, je potkal na njegova vrata izterjevalec krojača Wespermanna.

Otto Wallburg je bil besen ko ris. Za- dri se je na izterjevalca: »Možakarrr, ali imate kladivo s seboj?« Prestrašeni iz- terjevalec je seveda jadno odkuril.

Kmalu nato so Wallburga poklicali na policijo zaradi »nevarne grožnje».

»Ali je res, da ste hoteli s kladivom na izterjevalca?« je vprašal komisar.

»Oprosite, gospod predsednik,« se je ogorčil Otto Wallburg, »vprašal sem ga samo, ali ima kladivo s seboj.«

»Nu, in kaj ste hoteli s tem vpraša- njem? — Zakaj neki naj bi pošten izter- jevalec nosil kladivo za pasom?»

»Stvar je vendar na dlani, gospod predsednik! Hotel sem mu reči, naj si s kladivom izbije tako neumnost iz glave, da bi pri meni iskal denarja.«

Slab zgled

»Marija! Kako se vas je pismonoša drznil poljubiti!« pokara gospa svojo slu- žkinjo.

»Saj ni on kriv, gospa,« se opraviči Marija. »Mlekar mu je dal slab zgled.«

Skrajšan roman

»Kaj je torej s tvojim toli hvalisanim romanom?« vpraša prijatelj gospoda Z.

»Strahota! V uredništvu so ga tako skrajšali, da sem ga včeraj bral v rubriki 'Humor'.«

Najnovejša škotska

Škot mora k zobnemu zdravniku, da mu plomba zobe.

»Zlata plomba stane 20 šilingov, por- celanska 10 šilingov, cementna pa 5,« mu pojasni zdravnik.

Škot odide. Dva tedna je ostal doma in premišljal, nato je pa zavil v papir nekaj cementa in se spet vrnil v mesto k zobnemu zdravniku:

»Napravite mi plombo iz cementa. Da bo cenejša, sem pa material sam pri- nesel...«

Prihodnja številka

„Družinskega tednika“ izide namesto v četrtek 20. t. m.

Šele v soboto 22. t. m.

kot

božična številka.

Prinesla bo kot dvojna številka v več- jem obsegu posebno zanimivo in iz- brano gradivo. Na prodaj bo v vseh bolj- ših trafikah

po 2 Din

10% popusta

dajemo od danes na vse damske plašče

TIVAR OBLEKE

Meščanska kuhinja

Omaka k pečenemu in dušenemu mesu

Iz mesnega soka, ki se nabere pri pečenju ali dušenju mesa v kozici, pobere moščobo in ga iztisnemo skozi čisto platneno cunjco. 4 dkg moke porjavimo v 4 dekah sirovega masla in po malem zalijemo prežganje s 6 decilitri mesnega soka ter pustimo četrt uro temeljito vreti. Prežganje je treba stalno mešati, da se preveč ne zgosti. Pripravljeno omako solimo in kisamo po okusu, tik pred uporabo pa vmešamo še 4 deke sirovega masla vanjo. Kisla smetana zboljša okus.

Sardelna omaka h govedini

Pet svetlo rdečkastih sardelic očistimo koščice in jih zrežemo na majhne kocke. V kozici razbelimo 3 deke sirovega masla, popražimo v njem narezane sardelice z veliko žlico sesekljane čebule in s kavno žličko fino sesekljane peteršilja vred. Svetlo

Adria prašek je boljši

opraženim sardelicam in čebuli dodamo 2 in pol deke moke, jo za hip opražimo, zalijemo z 2 decilitroma juhe in 1 decilitrom pečeninega soka in kuhamo še 15 minut. Po okusu dodamo tudi limonove olupke. Pred serviranjem vmešamo še 3 deke sirovega masla.

Rjava čebulna omaka h govedini

V 2 dekah masti pražimo 2 kocki sladkorja in dve veliki žlici fino sesekljane čebule tako dolgo, da se

sladkor stopi in postane lepo rjav. Na to pridenemo 1½ deke moke in jo malo popražimo ter zalijemo s 3 decilitri juhe. Med tem ko se omaka kuha, jo začnimo s soljo, kisom in sladkorjem po okusu. Omaka naj tekne sladko-kislato. Ko je dovolj gosta, jo iztisnemo skozi sito in dodamo še tri deke sirovega masla.

Flamska omaka k ribam

Deset dek sirovega masla raztopimo in ocedimo čisto masleno razto-

Vabimo Vas k nakupu v
najcenejši oblačilnici
A. Presker
Sv. Petra cesta 14

pino. Vanjo iztisnemo nekoliko limonovega soka, dodamo nekoliko sesekljane peteršilja, gorčico in ščepec soli in drobce muškata.

Mandljev hren k prekajenemu mesu ali govedini

Tri deke sirovega masla in 3 deke moke malo popražimo in zalijemo s 3 decilitri mleka. Omako dobro prekuhamo, ji pridenemo 5 dek nastrganih mandljev in solimo ter sladkamo po okusu. Tik pred serviranjem vsujemo v omako nekoliko nastrganega hrena ali črne redkvice. Hren smemo v omaki prekuhati le za hip, ker postane sicer grenak.

Žemljev hren h govedini

Dve do tri narezane žemlje namočimo v treh decilitrih hladne juhe. Ko so se žemlje močno napile juhe, jih dobro prekuhamo in pridenemo nekoliko mleka. Ko je žemljeva omaka dovolj gosta, primešamo še veliko žlico sveže nasirganega hrena in tri deke sirovega masla ter kozico takoj odstavimo. Če hočemo imeti prav fino omako, jo lahko iztisnemo skozi sito.

Fino prežganje za juhe in omake

Na drobno sesekljano korenje in čebulo pražimo v vroči masti tako dolgo, da komaj vidno zarumenita. Precej na to vmešamo potrebno količino moke in jo pražimo s korenjem in čebulo vred tako dolgo, da vse lepo porjavi. Prežganje je treba neprestano mešati, ker se sicer korenje prismodi. Ko je prežganje lepo rjav, ga zalijemo s kozarcem vode in mešamo tako dolgo, da se prične zgoščevati. Še preden se zgosti, prilijemo spet vode in pustimo prežganje temeljito prevreti. Porabimo ga za krompirjevo, rižovo, zdrobovo ali zelenjavno juho, ali pa za krompirjevo in fižolovo omako.

Poravnajte naročnino!

Barvanje las

ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in le postopek zelo enostaven in stalnost barve zadržana. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Izpadanje las in prhljaj

prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Dlake, cenj. dame!

na lico itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venera« eliksir Vas reši v par sekundah brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venera« eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje:

1 stekl. za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 7. strani

rois je preveč presedel v sobi. Zadnja leta se je premalo gibal, in take ljudi rada kap zadene. — Ne pozabite,« doda tiše, »ne pozabite proč vreči skodelice z vijoličnim sirupom«.

S temi besedami se obrne in odide, ne da bi hotel videti roko, ki mu jo je Villefort ponujal.

Zvečer so po dolgem posvetovanju, ki so ga imeli v kuhinji, prišli vsi uslužbenci h gospe Villefortovi in ji sporočili, da odhajajo iz službe. Zaleglo ni ne prigovarjanje ne obljuba o zvišanju plače. Na vse so imeli samo besede:

»Ne, ne moremo ostati, ker vlada smrt v tej hiši!«

In s solzami v očeh so se poslovili od svojih gospodarjev, posebno od Valentine, ki jim je bila, kakor so rekli, posebno draga.

Villefort je pogledal svojo hčerko. Jokala je.

Čudno! Kraljevskega prokuratorja so te solze presunile. Nehote se je ozrl od Valentine k svoji ženi. In zazdela se mu je, kakor bi bil čez njene tenke ustnice šnil mračen usmev.

IV

Soba v tretjem nadstropju

Zvečer tistega dne, ko je grof Morcerf ves razkačen odhajal od bankirja, se je pripeljal k Danglarsovim Andrea Cavalcanti v svoji najelegantnejši obleki, z lepo počesanimi, bleščečimi lasmi in belimi rokavicami v rokah.

Lepe dekliške prsi

dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau de Lahore. — 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.— Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne od strani kurjih oces, bradavic, trde kože, buji itd.

Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši in ga zopet zahtevajo. Franc Maček, čevljar, Dol Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam« Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo), Na povzetje Din 18.— dva 28.—, tri Din 38.—

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Lepota Vas privede do uspeha,

vztrajno negovanje pa do lepote.

O pravilnem negovanju obraza
Vas pouči

izuč. kozmetičarka **Darinka Vdovič, Ljubljana, Gradišče 4**
od 10—12 in od 3—7.

Za razpokane roke

Če imate rdeče ali razpokane roke, rabite preizkušeno specialno kremo »Je fais blanc«. Jamčimo Vam, da bodo Vaše roke že po prvi uporabi bleščeče bele, mehke in gladke. 1 tuba samo Din 10.— Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Nepotrebnih dlatic

na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Erbol praška. — To sredstvo takoj odstrani dlavičice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15.— Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Dopisna šola

Nemščino, esperanto in slovenščino poučuje pismenim potom Jezikovna dopisna šola na Jesenicah (Gorenjsko). Učnina nizka.

Zahtevajte prospekt. Priložite
znamko za odgovor.